

VIANOCE

zázrak Slova

Letný náhľad do súvislostí medzi Božím Slovom, Vianocami a ľudským snažením...

Naši dávni predkovia vedeli vnímať *živé dianie* vo Stvorení. Smerovanie v spoločnosti vtedy usmerňovali Kňazky Čistoty, ktoré prijímali jemnejším citovým vnímaním inšpirácie zo Svetlých Výšin. Tieto usmernenia následne prevzala mužská Rada Starešinov. Ich celoživotné skúsenosti im pomohli prijať najvhodnejšie pozemské riešenia na splnenie usmernenia od Kňaziek, ktoré následne pozemsky viditeľne zrealizoval mladý Vladár. Naši predkovia veľmi dobre vedeli, že najlepšie riešenia sú také, ktoré sú v súlade s „najvyšším vnuknutím“ – s Božou Vôľou – s Božím Slovom. Ono *Slovo* bolo preto pre nich najväčšou hodnotou a základom každodenného bytia a preto časom začali byť označovaní ako SLOVania.

Vedelo sa, že ľudské Slová majú schopnosť smerom nahor ovplyvňovať rovinu Myšlienok ale aj smerom nadol rovinu Činov. Slová majú svoju vážnosť a dôležitosť. Kedysi vyslovené slovo muža malo hodnotu zmluvy. Slovo sa dávalo ako záruka namiesto podpisu: „Dávam Vám moje slovo!“. Dokonca aj tá najstaršia nám známa udalosť na svete sa začína slovami „Na počiatku bolo Slovo...“. Medzi možnosťami pôsobenia Slova Božieho a slova ľudského je síce priepastný rozdiel ale predsa aj tak určitá podobnosť, na ktorú bolo poukázané vyjadrením, že človek bol stvorený podľa obrazu božieho.

Kedysi sa vedelo, že vyslovené ľudské slová majú veľkú formujúcu moc a že neradno len tak tárať do vetra alebo inak zneužívať dar reči na negatívne formovanie. „Nemaľujte čerta na stenu!“ – Vystríhalo sa. Táto moc slov sa ani dnes nikam nestratila, avšak je používaná opačne. Namiesto budovania ničí. Dnes napríklad masmédiá dokážu prostredníctvom manipulujúcich slov formovať a prispôbovať realitu podľa aktuálnej potreby. Využívajú moc slov na všetky spôsoby, napríklad aj podľa príslovia: „Stokrát opakovaná lož sa stáva realitou“. A rezignovaní ľudia nesprávnym používaním slov plytkých, prázdnych, zbytočných či uhundraných tento stav ešte viac uľahčujú. Ľudské slová by mali moc za určitý čas postupne vytvoriť správny nový stav, ale to jedine v prípade keby boli v súlade so Slovom Božím, teda rešpektujúc nemenné Zákony pôsobiace vo Stvorení. Kde však hľadať Slovo Božie, keďže slovo prichádzajúce od dnešných cirkví už nie je totožné zo Slovom Božím? Každý pojem v reči i každý jeho slovný tvar má svoj vlastný rezonančný význam, ktorý vytvára iný obraz:

SLOVÁK	znamená ten, ktorý ČAKÁ na Slovo,
SLOVAN	znamená ten, ktorý PRIJÍMA Slovo,
SLOVEN	znamená ten, ktorý ŽIJE podľa Slova.

Na území, ktorého pomenovanie dodnes v sebe zrkadlí pojem *Slova*, teda na SLOVENsku, by mala žiť žena SLOVENKA a muž SLOVEN, ale namiesto SLOVENa tu žiaľ žije muž SLOVÁK. Meno krajiny a prevažujúce vyžarovanie žien zatiaľ ako tak rezonuje so svojim pomenovaním, avšak prípona „-ák“ dáva v skutočnosti hanlivý význam. Podobne ako babrák, hlupák, židák, rusák,... SLOVENský muž teda ochabol v správnom používaní *Slova* tak významne, že v priebehu času sa úplne zákonite zmenilo aj jeho rezonančné pomenovanie na SLOVÁK. Už to nie je bohatier chrániaci všetko Svetlé. Už to nie je hrdina presadzujúci dobro. On už nevníma naprieč generáciami, že za svoj stav, za stav svojej rodiny i stav dnešnej spoločnosti je zodpovedný sám tým, že vymenil *Slovo* za „zlaté tela“. Že namiesto života podľa nezmeniteľných Zákonov Najvyššieho sa radšej klania trvalému hospodárskemu rastu podľa premenlivých zákonov otrokomisárov. Už netuší o svojej vine, pretože vinníkov hľadá s beznádejným hromčením na obrazovke televíznych správ. Už netuší že tí pri kormidle sú zákonite len odleskom toho čo je v podpalubí. Väčšina účastníkov národného športu v „hundraní nad stavom spoločnosti“, by sa však v podobných situáciách zachovala presne tak isto ako tí, na ktorých tam nadávajú.

Skutočná zmena môže nastať vždy iba zdola nahor ako vraví stará múdrosť. Nikdy nie naopak. Keby aj anjel z neba prišiel riadiť štát, predsa by výsledok aj tak závisel od dostupného ľudského materiálu... Podľa *Slova* teda nie je správne očakávať že dobre bude len vtedy, keď si zvolíme Takého, ktorý sa o nás najlepšie postará, ktorý nám všetko zabezpečí. Neexistujú náhodné rany osudu. Existuje zákon sejby a žatvy - Zákon akcie a reakcie opačného smeru. Kto chce Mať, je mu Zobraň. Kto chce Dať, je mu Dané. My sa nemáme tváriť ako otroci, ktorých šťastie závisí od ľubovôle či schopností iného človeka. Dnešná forma demokracie je presne

takéto prezlečené otrokárstvo, pred ktorým varoval už Platón. Veď to je proti najvyššiemu princípu duchovného vývoja podľa *Slova*.

Vývoj idúci po správnej ceste by zahŕňal všetky tri nevyhnutné časti: duchovný vývoj, duševnú výchovu a rozumové vzdelávanie. Rozvíjať sa musí rovnomerne duch, duša aj telo. Dnes sa však rozvíja iba to posledné. To sa iba rozum preplňa kvantitou informácií ale bez kvality najvyšších ideálov a bez morálky. Preto sa dnes považujú pojmy *múdrost'* a *vzdelanosť'* za synonymum, ale v skutočnosti je medzi nimi rozdiel veľký. Samotné vzdelanie korunované titulom k správnym rozhodnutiam nestačí.

Správny vývoj podľa *Slova* by viedol k zrelým, vedomým, samostatným, zodpovedným osobnostiam. Nebola by v ľavom extrémne kolektívna vina poníženého jednodhlasného stáda bez individualít ako v komunizme. Nebolo by v pravom extrémne arogantných individualistov bez citu pre spolupatričnosť k celku ako v kapitalizme. Boli by v zlatom strede zrelé samostatné plnohodnotné individuality spolupracujúce pre dobro celku. Nie je tomu tak dávno, keď ešte bohatieri na tomto území hoci v menšine, ale radšej „padli v boji divokom, než byť otrokom...“ ako nám to pripomína báseň Mor ho! opierajúca sa o skutočné udalosti.

Naši dávni predkovia sa počas dvojmesačného obdobia okolo zimného slnovratu každoročne pripravovali práve na prijatie nového a Vyššieho poznania – na slávenie sviatkov prijatia *Slova*. Vtedajší život spoločnosti spravovaný na základe *Slova* prinášal prosperitu a nevídaný rozmach, ktorý je dnešným oficiálnym účelovo prekrúteným výkladom dejín zatiaľ ešte vytrvalo zahaľovaný. Už nie je ďaleko doba, kedy budú účelové historické lži konečne odstránené a budú zverejnené výskumy o tom, že 8000 ročný genofond u 80% ľudí na Slovensku je najstarší v Európe. Že my sme tu pôvodné obyvateľstvo od mladšej doby kamennej a že nie je pravda čo sa nám snažia nahovoriť rôzni „starší bratia“, že sme sa „vynorili niekde z bažiny len pred pár storočiami“. Bude tiež ihneď odhalené etnikum ktorému náležalo najstaršie runové písmo, akonáhle sa zverejní jeho úplný názov - Perunove písmo. Potom sa tiež rozuzlí tvrdenie, že Cyril z Metodom nevyňašili písmo, ale presnejšie povedané iba vynašili spôsob ako transformovať naše staré písmo na novšie znaky. Že nám neprinesli kultúru ako opiciam na strome, ale že sme už tisícročia pred ich príchodom poznali základy samosprávy. A tiež nám neprinesli ani kresťanstvo, pretože obsah pôvodnej (tzv. Ariánskej) - ešte Rímom nepokrivenej viery prinesenej Pánom Ježišom sa k nám dostal oveľa skôr (okolo r.50) než sa v Ríme vôbec rozhodli že ju budú šíriť plošne a povinne (po r. 250) a na tento účel ju neskôr aj patrične pokrivil.

Avšak aj u našich predkov po mnohých storočiach až tisícročiach pod tlakom rôznych vonkajších udalostí a vplyvov ustúpila snaha riadiť spoločnosť a svoj každodenný život podľa citlivého vnímania *Slova* do zabudnutia. Rozhodovanie postupne prevzal chladný rozum a priniesol vypočítavosť, samoľúbosť, domýšľavosť, hrabivosť, falošné obety... Tak sa tomu stalo doteraz vždy a v každej zaniknutej kultúre, keď sa spoločnosť začala riadiť výhradne rozumom - keď sa zo sluhu stal pán. Totiž rozum ako produkt mozgu už zo svojej podstaty nedokáže v chápaní prekročiť hranice hmoty - času a priestoru a preto pád civilizácie začína pozvoľna ešte pred tým, než rozum dosiahne na samotné konečné hranice svojich možností. A tak začne hľadať rozumom obmedzené spôsoby ako tomuto pádu zabrániť. Snaží sa zmenšiť nenásytnú populáciu, hľadá kde a ako ukoristiť cudzie ešte nevyčerpané zdroje, alebo hľadá spôsoby ako sa nakoniec hoci aj premiestniť na inú planétu, kde by mohol pokračovať v pôvodnom štýle. Takýto pád sa evidentne práve deje aj s tou našou súčasnou globálnou civilizáciou.

Ak by sa ale každodenný život v spoločnosti trvale riadil vedome prijímanou božou Vôľou – božími Zákonmi - *Slovom*, teda nie iba nedeľným hodinovým odkazovaním sa na tisícročia staré texty, tak až vtedy by mohol nastať jav trvalého vzostupu bez nutnosti pádu, ten skutočný dnešnou ekonomikou vysnívaný „trvalo udržateľný rozvoj“ a nie jeho dnešná falošná napodobenina „trvalo udržateľný zisk“. Udržovaním spojenia smerom Nahor sa totiž zabezpečuje neustály prísun nových nevyčerpatelných inšpirácií tvorivosti, na ktorých obsah pozemský rozum žiaden dosah nemá. Potom by už nemusel nastať stav stagnácie ani pádu. Až potom by mohlo nastať to, o čo tak vytrvalo ľudia v Otčenáši prosia: „...Príď kráľovstvo tvoje...“ Ono nám však nemôže byť „dané“ zhora bez nášho pričinenia, pretože ľudský duch dostal slobodnú vôľu práve na to, aby ho sám na zemi vybudoval dobrovoľne, vlastnou snahou života podľa *Slova*. Nie z rozkazu ale z vlastnej vôle. Iba vtedy to má zmysel. Iba vtedy možno hovoriť o vývoji ducha.

Analýzy kriviek vzostupov a pádov civilizácií nás síce falošne upokojujú, že ide o prirodzený jav a že po vzostupe vždy musí prísť pád. Avšak analytici nevenovali pozornosť dôležitosti správneho poradia premenných. Ich tvrdenie o nevyhnutnom páde platí iba v prípade že v danej civilizácii Rozum vládne nad Citom. Ak sa to ale obráti a Rozum je vo vzťahu podriadený Citu – teda ak Cit prijíma rozhodnutia a Rozum následne hľadá

najlepšie riešenia ako ich pozemsky vykonať (rovnako ako boli kedysi v takomto vzťahu Kňazky Čistoty a Starešinovská Rada mužov), tak vtedy sa pre úpadok nevytvára žiadny priestor.

Dochované poznanie však tiež hovorí, že na dokončenie duchovného vývoja je vymeraný len určitý čas, počas ktorého je dovolené ľuďstvu aj niekoľkokrát „prepadnúť a zopakovať si ročník“ avšak nie do nekonečna. Nie je chcené aby tento kolísavý jav vzostupov a pádov trval do naveky. Práve sa nachádzame v období kedy sa ukončuje posledný hromadný a opäť neúspešný pokus o takýto vzostup, pretože väčšina ľudí opäť dáva prednosť niečomu inému.

Deň „D“ – ten deň duchovnej maturity - ten čas, na ktorý sme boli upozorňovaní v priebehu doby nespočetne krát zvestovaniami, prorockými, zjaveniami či veštiami, ten Deň však v skutočnosti nie je žiadnym Koncom. Iba ak tak definitívnym ukončením možnosti naďalej vo Stvorení nesprávne pôsobiť. Potom nastane obdobie Nového Začiatku, avšak tentokrát už budú trvalo vylúčení všetci tí, ktorí o takýto vzostup nemajú záujem alebo sú svojou vlažnosťou pri výstavbe nepoužiteľní. Budú to časy urýchleného doháňania „zameškaného učiva“ pretože vývoj a vzostup musí byť reálne uskutočnený. Bez neho niet cesty späť Domov. Skratka nie je. Žiadna amnestia skrze vraždu ukrižovaním.

Naše neustále kolísanie a náš posledný veľmi hlboký pád spôsobil, že sme vlastnou vinou stratili jemnejšiu schopnosť vnímať citom Slovo. Preto v dostatočnom predstihu (než mal nastať deň „D“ a hrozili by nám vážne následky) vyslal Stvoriteľ časť zo svojej Lásky aby priniesla ľuďom ako záchranu ono životne dôležité Slovo („Zdola“) priamo do fyzických uší, keďže srdcom ho už nedokázali vnímať priamo („Zhora“). Cieľom tejto záchranej misie Syna Božieho bolo, aby ľudia opäť usporiadali svoje životy a chod spoločnosti podľa božej vôle, aby opäť začali naozaj žiť podľa Slova. Aby sa stali lepšími a ušľachtilejšími. Aby konečne vlastnou snahou a vlastnou zmenou dozreli, dokončili svoj vývoj a mohli v Deň D „zmaturovať“. Cieľom tejto bolestnej misie nebolo aby si každoročne pripomenuli jeho narodeniny a veselili sa spomienkou že kedysi tu bol. Cieľom nebolo nechať sa zabiť a tak záhadne-nelogickým spôsobom sňať cudziu vinu. Či snáď vynulovanie hriechov bez požadovania nápravy spôsobí u hriešnika jeho samočinnú premenu na ušľachtilého a zrelého človeka? Či snáď amnestia vo väzení spôsobí okamžitú nápravu morálky omilostených väzňov?

Ospravedlňujeme a utešujeme sa tvrdením, že „Boh je predsa Láska!“. Zabúdame pritom, že Boh je zároveň aj Spravodlivosť! Obe časti pôsobia vždy neoddeliteľne v dokonalosti. Pán Ježiš nemeral takú náročnú cestu aby len tak pre nič za nič „zrušil“ hriechy ľuďstva nelogickým jednorazovým aktom, ktorý by bol proti dokonalým a spravodlivým Zákonom Jeho Otca „Čo zaseješ to zožneš!“ a tiež proti jeho vlastnému varovaniu: „Neodídete, kým nezaplatíte do posledného haliera!“ To iba rozum vymyslel krkolomnú výhovorku za jeho vraždu aby snáď ovečky neboli zneľuďňované nutnosťou vlastného pričinenia sa o možnosť vlastného bytia. On prišiel aby ľuďstvu ukázal jediný možný spôsob, tú náročnú „úzku cestu“, ktorou sa musí vlastnou snahou každý jeden osobne vymotať ak chce obstáť v Súde.

A tak my dnes namiesto toho, aby sme v každodenných situáciách prísne dbali na Jeho Slovo a odporúčania, ktoré nám priniesol a boli už dávno lepšími a podľa toho aby aj vyzerala a fungovala naša spoločnosť, tak namiesto toho sa v tomto čase uspokojíme s oslavou Jeho narodenín... „Narodil sa Kristus Pán, veselme sa...“ Aký skutočný úžitok máme z toho že sa tu narodil, keď Slovo ktoré priniesol sme dodnes nepoužili?! Čo z toho že v Neho veríme, keď podľa neho nežijeme?! Viera na spasenie nestačí. Všeobecná (slepá) Viera sa už dávno mala premeniť na Osobné Presvedčenie, ktoré jediné má silu uskutočniť vlastnú vnútornú zmenu k lepšiemu. Či snáď naša snaha aspoň počas adventu byť navonok milší aspoň v kruhu rodiny a radšej si aj zahrýzať do jazyka aby zavládol aký taký pokoj. Je *toto* tým chceným božím kráľovstvom, tým rajom na zemi, ktoré sme boli schopní od Jeho odchodu vybudovať?

V i a n o c e - tie Sviatky „Zázraku Slova“ sa slávil **už dávno pred príchodom Pána Ježiša**. Význam pojmu Koledovať znamená niest' blahozvest', niest' Slovo, niest' kľúč k večnému Životu. To až časom bol tento pojem zúžený a znížený na „nesenie správy o narodení“. Áno, nie náhodou aj Jeho samotné fyzické narodenie je možné pripodobniť „príchodu Slova“ na zem, avšak Jeho fyzické narodenie bol núdzový jednorazový a viac neopakovaný akt. Ale pôvodnou podstatou týchto Sviatkov však naďalej zostáva pravidelne opakovaný živý dej možnosti prijatia Slova a snaha o jeho používanie v každodennom živote. Táto Slávnosť prebieha v celom Stvorení každoročne v tomto čase a slávila by sa aj v prípade, keby sa tu na zemi Syn Boží nenarodil. Ozajstne v plnosti sláviť Vianoce teda znamená napojiť sa na ten dej, ktorý sa v čase Vianoc skutočne vo Stvorení odohráva. Samozrejme, hodnota obety a milosti pozemského zvestovania Slova, ktorá sa nám dostala prostredníctvom príchodu Pána Ježiša je pozemskými pojmami nepopísateľná, ale predsa tento významný dej stojí samostatne a nie je možné ho stotožňovať s celkovým zákonitým dianím vo Stvorení.

Náš aktuálny vnútorný stav je výsledkom toho, aké naše prežívanie mu predchádzalo. Inými slovami to, ako budeme sviatky prežívať nezávisí od toho čo nám náhoda tento rok nadelí a kto bude mať akú náladu, ale záleží od toho ako sa na túto slávnosť vedome vopred pripravíme, tak ako to robili aj naši predkovia. Aké poznanie je k tomu potrebné? Poznanie častí *S l o v a*.

Napríklad poznať zákonitosť, že „Čistota sú kolajnice pre Lásku!“ - Že tam, kde nie je Ozajstná Čistota, tam nikdy Ozajstná Láska nevstúpi.

Teraz už len vedieť, čo to znamená ozajstná Láska a ozajstná Čistota.

Ozajstná láska nie je zmäkčilá a povolná. Ozajstná láska nemá za cieľ v prvom rade urobiť druhému človeku život príjemný a pohodlný a preto nerobí pre druhého to čo on chce, ale výhradne to, čo mu prospieva byť lepším a ušľachtilejším. Ozajstná láska vždy pôsobí spolu so spravodlivosťou, preto môže byť aj prísna ak je potrebné aby vinník došiel k poznaniu, alebo aby napravil čo spôsobil. Cieľom ozajstnej lásky je, aby všetci ľudskí duchovia skutočne dozreli a stali sa hodnotnými, vo Stvorení chcenými a užitočnými.

Avšak aby bol človek schopný zhora prijímať a blížnym dávať Takúto Lásku, musí jej vo svojom vnútri najprv pripraviť cestu - „kolajnice“. Musí všetko vo svojom vnútri vyčistiť. Patrí k tomu samozrejme aj fyzické čistenie obydli, nie náhodou v tomto čase chodili po domoch Lucie, vydymovali, čistili kúty od nánosov chmúrnych myšlienok a pod.. K čisteniu patria aj pôsty, detoxikácie či iné čistenie tiel a šiat, avšak to je stále málo. To najhlavnejšie je dosiahnutie ozajstnej vnútornej Čistoty. K tomu patrí aj známa výzva: „Pripravte cestu Pánovi!“ Nie prestieraním koberca či v pozemskom organizovaní jeho príchodu, ale odstránením z cesty všetkého čo tam nepatrí: Našej samolúbosti, namyslenosti, nepokory, neochoty, lenivosti... Nestačí len na omši uznať: „Moja vina, moja preveliká vina!“. Tým to nie je vybavené.

Z výšin nám zaznieva *Slovo*: „Iba ten kto vybieli svoje rúcho vstúpi do raja!“. Teda máme sa sústrediť na „SVOJE rúcho“. Máme odkladať SVOJE brvno z oka a nekritizovať dookola svojho blízneho za jeho smietku. Je v tom jasný zákon: Každý dokáže zmeniť len seba. Zbytočne strácame čas keď sa snažíme kritizovaním a výčitkami bieliť rúcho cudzieho človeka. Hoci vidíme, že aj on má na probléme svoj diel viny, nič nám nepomôže vyčítať mu ho, či dokonca tvrdohlavo čakať „Nech on prvý začne seba čistiť, ja až potom!“, pretože každý máme v moci len svoj osud. Stvoriteľ dal každému človeku slobodnú vôľu k akémukoľvek rozhodnutiu a nikomu ju neberie. Prečo sa my snažíme iných k niečomu nútiť? Naša jediná správna možnosť podľa *Slova* je, vlastným príkladom ich inšpirovať či poradiť im ak majú záujem. Preto jedine naša snaha o *vlastné* čistenie má silu následne inšpirovať iného človeka, ktorý až keď uvidí našu reálnu zmenu k lepšiemu, je ochotný pripustiť, že aj on by tiež potreboval vyčistiť.

Čiže keď namiesto svojich vlastností dennodenne chceme čistiť vlastnosti iného človeka, spôsobuje to u neho samozrejmy odpor a protireakciu. Potom sa na neho zlostíme a kričíme, utláčame jeho ducha (vyvíjame tlak na jeho slobodnú vôľu), čím u seba rezonančne spôsobujeme oslabenie súvisiaceho orgánu pľúc (Dych≈Duch), máme dusivý kašeľ, zapálené dýchacie cesty. Keď to trvá prídlho a začneme nad jeho zlými vlastnosťami „lámať palicu“ („Ty tvrdohlavec, ty sa už nikdy nezmeniš!“), vtedy vplývame na symbol duchovného pohybu, ktorý sa telesne premieta do ochorenia bedrových kĺbov a niekedy vedie až k nutnosti ich umelej náhrady. Keď sa inokedy zas nad niekoho povyšujeme, ale niekoho ponížujeme („Ty si neschopná, daj to sem, ja to sám urobím najlepšie. Čo si pripečený, nevieš sa to konečne naučiť?!...“), alebo ak aj seba sami ponížujeme („Na toto ja nemám, toto nikdy nezvládnem,...“) tak týmto postojom hovoríme o stave nepokory, ktorá sa nám v tomto čase pripomína pichaním v kolenách. Aj toto sú dennodenné prejavy nesprávneho používania *Slova* zobrazené na našich telách.

Zabúdame, že božie Zákony sformované našimi múdrymi predkami do *slov*: „Čo zaseješ to zožneš!, Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva!, Kto druhému jamu kope sám do nej spadne!“ sú vo večnej platnosti, a tak si uvedomme, že keď namiesto pokoja a kľudu zúfalo naokolo kričíme „Dajte mi už všetci aspoň na chvíľu pokoj!“, tak my určite niekomu tiež toho pokoja nedopriavame. Čo sme zasiali to sa nám vracia. Keď nás rozčuluje cudzia nedôslednosť, netrpezlivosť, hašterivosť, neochota, bezohľadnosť,... znamená to že záchvevy týchto vlastností dávajú do pohybu niečo v nás. A podľa *Slova* - fyzikálneho zákona rezonancie – „to“ v nás, nemôže byť nič iné, iba presne tá istá vlastnosť, ktorá ma práve v tej chvíli rozčuluje na niekom inom. Môžem si byť istý, že tú vlastnosť mám tiež. Takýmto spôsobom mi Zákon *Slovom* sám láskavo naznačuje, na čom mám u seba ešte popracovať. Ak chcem aby toto rozčúlenie nevznikalo, nikdy svojím chcením nedokážem túto vlastnosť odstrániť u cudzieho človeka - nato by bolo potrebné jeho chcenie. Jediné čo s tým reálne môžem urobiť, je odstrániť – vyčistiť túto vlastnosť u seba. Do akej miery sa mi to podarí, do takej miery sa oslabí aj Rezonancia a tomu primerane ma to prestane aj rozčulovať. A keď mi už potom rozčúlenie nespôsobuje tvorbu horúcich slov, nachádzam odrazu pre toho človeka slová pokojné, ktoré sú mu povzbudením a inšpiráciou aby aj on popracoval

na svojom rúchu. Čiže jedine každodenné riadenie sa Zákonom – *Slovom* - Božou Vôľou spôsobí, že sa problém vyrieši najlepším možným spôsobom k úžitku všetkých zúčastnených. V tom je Sila života podľa *Slova*.

Iba dennodenné úsilie o takúto vlastnú ozajstnú Čistotu dokáže vytvoriť cestu, aby do nášho vnútra mohla vstúpiť ozajstná Láska a aby sme mohli zvlášť počas týchto Sviatkov prijať vyššie inšpirácie pre správne smerovania nášho života – aby k nám mohlo vstúpiť *Slovo*.

Až takáto Živá Viera (nie slepá viera, že niekto to všetko už vopred zázračne urobil namiesto nás), až takéto Presvedčenie ústi do snahy každý deň chcieť, myslieť, hovoriť a činiť tak aby to bolo v súlade v božou Vôľou. Vtedy sa človek raz za čas zastaví a snaží sa zrekapitulovať uplynulý týždeň a podobne ako na firemnej porade vyhodnotí čo sa mu za ten čas v snažení podarilo a na čo si treba v budúcnosti dávať väčší pozor. Takýmto prístupom a vnútorným stavom potom človek svoj život posväcuje a tým súčasne a neoddeliteľne svojim životom Svieti ako maják aj v Svetskom živote. Týmto človek dáva seba a svoje prostriedky k udržovaniu blahodárneho a tvorivého kolobehu. Dáva sa k dispozícii aby Všemohúci bol chválený akýmkoľvek pozemským konaním (službou, výrobkom,...). *Vtedy takto* človek kráča ku Svetlu, svieti ostatným na tejto ceste ako pochodeň, aby tí blížni, ktorí chcú žiť podľa *Slova*, našli cestu Nahor.

Až takáto ozajstná snaha a vnútorná premena spôsobí, že vo vnútri človeka sa môže rozhostiť pokoj, mier a harmónia, a že takto prežité Sviatky pre nás budú naozaj plné Pokoja a Požehnaní... a že **až potom** budú nakoniec aj **skutočne Šťastné a Veselé!**

Žiaľ, my si bežne zamieňame Príčinu s Následkom. Následok je Zákonmi pevne zviazaný s Príčinou. Teda prežívanie Šťastia je až Následok snahy o život podľa Slova. Podobne si počíname aj keď jeden druhému prajeme Zdravie: „Hlavne ti prajem to zdravíčko, lebo keď si zdravý potom ide všetko ľahšie!“ Znova to vnímame opačne a preto to nefunguje. Dnešná „moderná“ medicína už nevie o tom, že existuje priame a dôsledné prepojenie každej časti nášho tela na spôsob akým prežívame svoj život, aké máme vlastnosti, prejavy, názory, postoje. Je to tiež už dávne poznanie, že podľa následku – teda podľa toho ktorá časť nášho tela nefunguje správne alebo ochorela a akým spôsobom, podľa toho sa dá presne spätne vysledovať vnútorná Príčina v našom prežívaní, ktorá tento stav spôsobila. To je presne to čo aj dnešní lekári priznávajú, že dnešná medicína vôbec nepozná Príčiny chorôb a celé dnešné „technicky pokrokové“ liečenie je iba o hľadani spôsobov ako celkom odstrániť alebo aspoň utlmiť Následky (príznaky). Ak sa však človek vo vnútri nezmení – a jeho vnútorný stav prežívania zostáva rovnaký, tak sa zdravotný problém po čase fyzicky vráti (choroba recidivuje) pretože nepominula skutočná Príčina. Lekár iba dočasne „odstránil“ Následok.

Takže „mať zdravie“ nie je to čo by sme si mali priať. Nemôžeme dostať následok bez príčiny. My si máme navzájom priať tú Príčinu, teda aby sa nám darilo byť vnútorne takými aký máme podľa *Slova* byť. Aby sa nám darila snaha byť vždy „Chlapom na správnom mieste“/“Byť ako dobrou Vílou“ - teda popracovať na svojich vlastnostiach tak aby to ladilo s týmto vyjadrením. Zdravie AŽ POTOM Nastane ako Následok „zázračne samé od seba“...

Tak ako ľudstvo v čase Vianoc dostáva z Lásky Dar Slova aby sa mohlo stať lepším, tak aj ľudia začali napodobňovať toto dianie a začali si navzájom dávať *také* darčeky, ktoré u druhého človeka podporia alebo mu pomôžu rozvinúť nejakú jeho užitočnú tvorivosť a schopnosť, aby mu tým pomohli stať sa lepším.

* * *

Počas celých dejín ľudstva bolo už vyskúšaných mnoho foriem spoločenských zriadení či režimov fungovania spoločnosti. Sú nám k poučeniu dochované skúsenosti života v otrokárstve, diktatúre, feudalizme, monarchii, fašizme, kapitalizme, socializme, komunizme, anarchii, demokracii,... Na popole a sklamaní z predošlého vždy nastúpilo niečo iné. Vždy tam však niečo dôležité chýbalo, čo spôsobilo pád.

Nebudú tieto svedectvá historických neúspechov všetkých vyskúšaných zriadení predsa len dôkazom toho, že človek si nemôže vymyslieť vlastné zákony a nemôže riadiť život iba podľa svojho vlastného aktuálneho názoru ale bolo by potrebné začať sa konečne riadiť Zákonmi Večnými a nemennými? Tieto Sviatky nás k tomu každoročne nabádajú...